

Znamenito je tudi to, da v nekem klinopisu opominja bog ljudi, najbrže ko jih je ustvaril, kako imajo boga častiti.

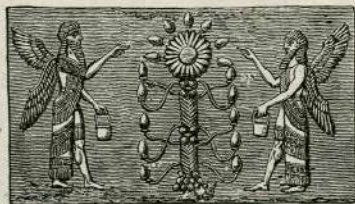
K tvojemu bogu moraš čistega srca priti,
To je najljubše božanstvu.
Molitev, prošnje, priklonjen obraz
Mu moraš za rano dati v dar.

Strah božji rodi milost,
Žrtev poviša življenje,
Molitev pa razreši greh.
Bogaboječemu ne uide . . .
Kdor Anunako časti, si podaljša življenje.
Proti prijatelju in drugu ne govori (nič slabega),

Nizko ne besediči, prijazen (bodi).
Komur obljubiš, daj in ne (zapusti ga).

Sicer babilonska geneza ne razdeljuje stvarjenja sveta na šest ali sedem dni, tudi drugi pisatelji, pišoči o kaldejski kozmogoniji, ne črhnejo besedice o kakem „dnevu“ stvarjenja, vendar so Babilonci; imajoč teden sedem dnij, dobro poznali sedmi dan, dan pokoja. Na klinopisnih spominikih se imenuje sicer sedmi dan „hudi dan“, ker se ta dan ne sme delati ne darovati žrtev, poleg tega pa sluje tudi kot šabattu v, hebr. šabath t. j. dan pokoja. Že spredaj smo govorili o sedmih planetih, posvečenih posebnim bogovom, po katerih so se pozneje dnevi v tednu imenovali in sploh o sedmici kot svetem številu. Potemtakem Hebrejcev teden in sobota kot dan pokoja nista naravnost hebrejskega izvira, ampak starobabilonskega. Saj govori tudi Bog Judom postavlo dajaje na Sinaju o soboti kot že znanem dnevu rekoč: Spomni se, da posvečuješ sobotni dan!

Kakor sv. pismo pripoveduje, dal je Bog rasti sredi raja drevo življenja in drevo spoznanja dobrega in zlega. Tudi asirsko-babilonski spomeniki poznajo neko „sveto drevo“, ne da bi ga imenovali drevo spoznanja ali življenja. Vendar je tudi to „sveto drevo“ v



Sveto drevo s kerubima čuvajema ob stranéh.
(Po nekem asirskem cilindru.)

neki zvezi z grehom prvih starišev, kakor bomo pozneje videli. Na več mestih epa o Izdubarju se namiguje na neko božje drevo ali gaj boga Anu, ki se nahaja ob perzijskem zalivu. Ob

ustje Evfratovo so namreč stari Babilonci stavljali svoj paradiž. Henrik Rawlinson je prvi istovetil rodovitno, od štirih rek namakano pokrajino Gandunijas ali Kardunijas s svetopisemskim Gan-Eden t. j. raj veselja. Babilonsko sveto drevo ima kajpada sedem vejic in sedem listov ali pa kaže to sveto številko vsaj pri listih cvetne čaše ali pri vrhu. Navadno ga čuvata ob straneh dva krilata keruba noseča posodo v rokah. Ali ne spominja to na sv. pisma besede: „In je izgnal Adama in je postavil pred raj veselja keruba z ognjenim in švigajočim mečem, varovat pot k drevesu življenja?“ Če smemo verjeti J. Smithu, pravi neki klinopisni odlomek, da je Anuvov gaj čuval meč, ki se je vrtil na štiri nebne strani.¹⁾

H koncu nam je še omeniti, da se nahaja podoba „sv. drevesa“ prav pogosto na babilonskih dragih izrezanih kamenčkih, na stenah asirskih templjev in palač ter kot lepoticje na oblekah.

Ima li klinopisno slovstvo kak sled o grehu naših prvih starišev? — me vpraša radovedni čitatelj. Klinopisi sicer ne omenjajo niti z jedno besedo te za vse človeštvo osodne dogodbe, ali glasneje kakor vsi klini nam govori o tem neka babilonska podoba, ki se hrani dandanes v britskem muzeju. Ta podoba nam namreč kaže dve osebi, sedeči ob straneh svetega drevesa in stegajoči svojo roko po sadu drevesnem, med tem ko se vpenja zad za eno teh oseb — kača. Oseba z rogovi na glavi pred-



Sveto drevo s sedečima oseba ob straneh;
zadaj jedna kača.
(Po nekem starobabilonskem cilindru.)

stavlja moško moč in moža sploh — po stari semitski navadi. Saj se celo Aleksander Veliki zove pri Arabcih „gospod rogov“. Kdo je torej nasprotno sedeča oseba s svitkom ob glavi, ako ne ženska? In kaj pomenja vijoča se kača za hrbtom ženske? Je-li to vse le slučajno? Nekateri neverni Tomaži in dvomljivci so sicer menili, da je ona kača zad za hrbtom ženske samo le črta, ki je nastala vsled razpokane dotičnega babilonskega cilindra. Ali to je le izgovor. Cilinder, noseč te podobe, ni razpočen

¹⁾ G. Smith, Chaldäische Genesis str. 84.